

for Socialdemokraterne. Men jeg maa tilstaa, at efter den Tale, der førtes i Fjor, og efter de Ytringer, som f. Eks. det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen) er fremkommen med skriftligt og mundtligt, maatte man vente, at de Herrer Landboere vilde give en Antydning af, hvorledes de Herrer ønske der skal samarbejdes i saa Henseende.

Endvidere ønskede Forslagsstillerne af Højres Gruppe i Fjor, at Indenrigsministeren efter Nævnets Indstilling skulde fastsætte nærmere Regler for en Samvirken mellem Arbejdsløshedskasserne og de kommunale Arbejdsanvisningskontorer. Vi mene vedblivende, at det er en saa stor Opgave, at der vil være Grund hertil. Men ogsaa der hører jeg med Glæde, at den højtærede Indenrigsminister vil tage dette Krav op, og jeg tror, at det er i højeste Grad nødvendigt.

Med Hensyn til de arbejdsløse, der have brugt deres Forsikring, altsaa have fuldt udnyttet de 70 Dage, hvori de ere berettigede til at faa Understøttelse, kan jeg godt tænke mig, at man ekstraordinært kan gaa med til et Tilskud paa den ene eller den anden Maade til disse Personer. Men i øvrigt skal den Sag jo nærmere forhandles i Udvalget, saa det skal jeg ikke udtale mig om.

Den anden og væsentlige Del af Højres Forslag var, at der til hurtig Fremme af saadanne offentlige Arbejder, der ere paabegyndte, eller til hvis Paabegyndelse Lovhjemmel findes — der nævntes særlig Anlæg af nye Statsbaner, af Københavns Banegaard, Opførelse af Christiansborg Slot o. l. — stilles 10 Mill. Kr. til Raadighed for Ministeren for offentlige Arbejder udover de ved Finanslov for 1908—09 hjemlede Beløb. Se, mine Herrer, det er jo saaledes, som jeg har haft Lejlighed til at sige det før, at vi i den 7—8aarige Periode, som omfatter hele den økonomiske Turnus med gode og daarlige Tider, bruge ca. 100 Mill. Kr. til offentlige Arbejder, og jeg hævder vedblivende, at ved at fordele disse Penge saaledes, at vi særlig sætte de offentlige Arbejder i Gang i daarlige Aar, hvor den private Foretagsomhed svigter, gøre vi en god og fornuftig og for Staten ikke skadelig Gerning, naar vi ogsaa tage Konsekvenserne og indskrænke de offentlige Arbejder i de gode Aar. Men det er jo, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ganske rigtigt bemærkede, saaledes, at hele den vældige Masse offentlige Arbejder, som er væltet ind paa os, og hvoraf nogle ere gode, andre maaske

mindre gode, faa vi allesammen om 3 eller 4 Aar, paa samme Tid som det private Initiativ kommer meget stærkt frem her i Byen, og Følgen vil saa igen blive, at vi faa en ny Indtrækning af Folk fra Landet, som lokkes af de gode Arbejdskonjunkturer her i Byen. Jeg anser det for en ganske farlig og taabelig Politik, og jeg tror vedblivende — og denne Mening deles af mine ærede Gruppemedlemmer, jeg minder blot om, at det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) i sin Tid var Ordfører for et Ændringsforslag, der var baaaret af den samme Tankegang, og det er maaske ikke indiskret at sige, at vor ærede Repræsentant i Finansudvalget hævder en lignende Anskuelse — at det vil være rigtigt at fordele Arbejdet saaledes, at i den Tid, hvor det private Initiativ svigter, træder Staten og det offentlige til, og i den Tid, hvor det private Initiativ er stærkt fremme, maa Staten ikke træde til i den Grad, den har gjort. Derfor kunde jeg have ønsket, at den ærede afgaaede Trafikminister, der i al Almindelighed interesserer sig for mange smukke Ting, ogsaa i det konkrete havde vist sin Interesse; thi da vilde han virkelig have fremmet de offentlige Arbejder, hvad han ikke har gjort i ønskeligt Omfang. Vi have jo saadanne Ting som Give—Herningbanen, et Anlæg, om hvilket vi alle her i Rigsdagen, selv Sjællændere og Fynboer, forstaa, hvor nødvendigt og godt det er, eller vi have Dobbeltsporet paa Fyn. Her er det ikke mere end rimeligt, da vi jo allesammen ere klare over, at de to Ting i sig selv i Forvejen ere ønskelige og bør udføres saa hurtigt som mulig, at vi da forlange, at Arbejdet paa disse Ting forceres netop i disse to Aar. Jeg tror, jeg paa dette Punkt har Ret til her at rette en Bebrejdelse til den afgaaede Trafikminister, og jeg vil haabe, at jeg ikke skal være tvungen til at rette den samme Bebrejdelse mod den nuværende højtærede Trafikminister.

Den socialistiske Ordfører talte om, at der var Kapital ledig i Øjeblikket, der kunde kastes ud paa Markedet, og han nævnedes baade fyrstelig og privat Kapital. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at han desværre ikke har Ret, for selv om forskellige Mennesker staa som Ejere af store Formuer, ere disse Formuer bundne og ikke frie. Det ærede Medlem vil give mig fuld Ret i, at fordi f. Eks. Staten i Øjeblikket har — i Dag er det, tror jeg, 15 Mill., indestaaende i de 3 Hovedbanker — nej, det er det ikke en Gang; det er kun